

ת"פ 36410/10 - מדינת ישראל נגד עתיר נחמני

בית משפט השלום ברוחובות

ת"פ 18-10-36410 מדינת ישראל נ' נחמני
תיק חיזוני: 226240/2018

בפני כבוד השופטת אושריה הובר היימן
מ雅思ימה מדינת ישראל
נגד עתיר נחמני
נאשם

החלטה

ענינה של החלטה זו בטענת הנאשם, כי אין לחיבו להшиб לאשמה.

האישום, הראיות והטענות:

כתב האישום מיחס לנאים עבירות של אחיזת סכין שלא למטרה כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ושל נהגה ללא רישון, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] תשכ"א 1961.

לפי תיאור העובדות בכתב האישום, ביום 18.05.22, ברחוב החושן בנס ציונה, החזיק הנאשם ברכבו סכין מתקבעת שאורך להבה 8.5 ס"מ בתא משענת היד שבין מושב הנהג למושב הנוסע, וזאת לצורך הגנה עצמית.

בתום פרשת התביעה, טען הנאשם כי אין לחיבו להшиб לאשמה. טענתו זו נחה על שני אדנים, האחד - עניינו בטענה לסתירות מהותיות בין עדות השוטרת לבין הפקח שעיכבו את הנאשם וערכו את החיפוש על גופו וברכבו. האדן השני עניינו בטענה לפגמים שנפלו בחיפור שגען, באופן שמחייב פסילתו ופסילת מצאיו, לעניין זה נטען כי בנסיבות העולות מעודיעות השוטרת והפקח, אלה אינן מספיקות על מנת להוכיח את החיפוש על פי ההלכה בגין חיים (רע"פ 10141/09).

מנגד טענה ב"כ התביעה, כי על פי ההלכה הנוהגת, די לה לתביעה בהציג ראיות דלות ובסיסיות על מנת לחיב את הנאשם להшиб לאשמה, וכי אין לבחון בשלב זה את משקלן של הראיות. המ雅思ימה טענה, כי הוצגו עד ידה ראיות למכביר אשר די בהן בכדי להביא לדוחית טענות הנאשם ולהיבו להшиб לאשמה. לעניין החיפור שגען, כי החיפור שגען לנאים נעשה כדין, על יסוד שבד סביר שעליה מהתנהגותו של הנאשם, כפי שהוא עולה מהעדויות ומכלל נסיבות המקרה.

לאחר שבחןתי את ראיות המאשימה ואת ההחלטה אליה הופנו הצדדים, הגעתו לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידוחות, מהנימוקים שלහן:

הלכה היא כי על מנת לחייב את הנאשם להשיב על האשמה, די לتبיעה בכך שהובאו ראיות דלות וקלשות בלבד (**ע"פ 405/80 מד"י נ' שדמי**, פד"ו לד(2) 757; קדמי, **על סדר הדין בפליליים**, 2009, חלק שני א' עמ' 1444). נקבע, כי אין צורך בכך שהتبיעה תראה כי הובאו ראיות לעניין כל אחד מפרטיו האישום, אלא די בכך שהובאו ראיות ליסודות המרכזיים שלו (**ע"פ 732/76 מד"י נ' כחלון**, פד"ו ל"ב(1) 170). בשלב זה, גם אין בית המשפט בוחן את מהימנות הראיות שהובאו, ואין בוחן אותן ב מבחן "הפניימי", כי אם ב מבחן "חיצוני" כמוותי בלבד (**בש"פ 825/98 מד"י נ' דחלה** נ"ב(1) 625).

עיקר טענות הנאשם עניינן בשאלת מהימנות עדיה הتبיעה - הן לעניין נסיבות עיכובו של הנאשם והן לשאלת עלילות החיפוש על גופו וברכבו.

מן היבט הנורמטיבי, משהעלה הנאשם את הטענה כי אין עליו להשיב לאשמה, לפי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב 1982, על בית המשפט לבחון האם עדמה הتبיעה בחובת הראייה לכואורה. זאת, **להבדיל** מן הבדיקה אם עדמה הتبיעה **בנטל השכנוע**, אשר נערכת בשלב הכרעת הדיון, לאחר שנשמעו הראיות כולם.

בשלב זה, כאמור, מתבקשת בדיקה לקיומן של "ראיות לכואורה", משמע האם יש בחומר ראיות המפלילות, על פניהן, את הנאשם וمبرוכות אותו, לכואורה, באחריות לביצוע העבירה. להבדיל מבוחן עמידת המאשימה ב"נטל השכנוע", מבוחן זה הינו מבוחן חיצוני-פורמלי, המתרכז בעצם קיומן של ראיות מפלילות על פניהן ומתקיים כלל לאיכותן של הראיות שהובאו. מבחן זה מתעלם מההימנויות של העדים, משקלן של הראיות ומדויוקן, וכל שנבחן ע"י בית המשפט בשלב סיום פרשת הتبיעה הוא, האם ראיות שהובאו מפלילות את הנאשם וمبرוכות אותו, לכואורה, באחריות לביצוע העבירה. כמובן, בהנחה שייתן אמון באותו ראיות מפלילות על פניהן, ובהנחה שייתן להן מלא המשקל הראיתי, האם יהיה בכוחן לבסס הרשעה.

במקרה דנן, כאמור, טענות הנאשם לשאלת חוקיות העיכוב והchiposh על גופו וברכבו, נשענות למעשה על הטענה להיעדר מהימנות עדויות המאשימה, ולענין סתיות בין עדות השוטרת לעדות הפקח נדרש הסניגור בהרחבת בטיעוני (ר' למשל עמ' 49 בפרוטוקול).

עפ"י טענות ההגנה, אל לו לביון המשפט ליתן אמון בעדות השוטרת, ומשמעות הדבר היא אי עמידה בנטל ההוכחה המוטל על המאשימה, וכן כי לא ניתן לקבוע על יסוד עדות זו, שהtagבש יס"ל לביצוע החיפוש.

לдин, אף אם נמצא ממש בטענות הנאשם, הרי שבשלב זה של ההליך - כאשר בית המשפט אינו נדרש כלל לשאלת

מהימנות העדים, משקל הראיות ודיווחן - לא ניתן לקבל את הטענות. סבורי, כי אלו שאלות של מנת להכריע בהן, די במחנן חיצוני, אלא של פי טיבן, הן דורשות מבחן פנימי של הראיות, זאת בפרט שעה שביקש הנאשם אינה מתמצית בעתירה לקבוע שהחיפוש שנערך ברכבו היה בלתי חוקי, אלא כי בית המשפט אף יורה בעקבות זאת, על פסילת הראייה החפצית שנתפסה באותו חיפוש ופסילת הראיות הנגזרות ממנה.

בקשות לפסילת ראיות אומנם אושרו על ידי בית המשפט לא פעם, אך הודגש כי לא בכל מקרה של חיפוש בלתי חוקי, תיפסל ראייה שנתפסה במהלךו, ולא בכל מקרה תיפסל ראייה נגזרת, שנאספה בעקבותיו. לשם הכרעה בדבר פסילת הראיות, על בית המשפט לפעול על פי דוקטרינת הפסילה הפסיכית ולבוחן את אופיה וחומרתה של אי החוקיות שנפלה, את מידת השפעתה על הראייה שהושגה ואת הנזק לעומת התועלת בהקשר לפסילת הראייה (**reau פ' 10141/09** הנ"ל; **ע"פ 1301/06 עזובן המנוח אלזם נ' מד"י** (22.6.09); **ע"פ 5956/08 אל עוקה נ' מד"י** (23.11.11)).

הכרעה בשאלת פסילת הראייה חפצית, דורשת שיקילה והערכתה של הראיות לעניין נסיבות השגת הראייה,omidat פגיעתו של ההליך שננקט, בזכותו של הנאשם להליך הוגן. בחינה שכזו נדרשת על מנת לעורר את האיזון הכללי, הדרושים לשם הכרעה בשאלת פסילות הראייה.

בנושא לשאלת פסילתן של ראיות נגזרות, כדוגמת הודעת הנאשם, נקבע כי לא בכל מקרה תיפסל הראייה, אלא על בית המשפט לבחון מה מידת זיקתה לראייה הראשית שדבק פסול בהשגתה (**ר' ע"פ 4988/08 פרחי נ' מד"י** (1.8.11))).

יובהר, כי לא נעלמו מעניין בית המשפט הקשיים הראיתיים והמשפטיים שההגנה טעונה להן, אך סבורי כי לא יהיה נכון לדון בהן במסגרת של דיון בטענה שאין להшиб לאשמה, כי אם במסגרת ההחלטה הסופית. לצורך חיבור הנאשם להшиб לאשמה, די בראיות לכואורה המסבכות את הנאשם, ואלו עלות מדדיות השוטרת והפקח.

ראוי יהיה לשוב ולהידרש לשאלות כבדות המשקל שמעלה הנאשם בדיון אי חוקיות החיפוש, עצמותו של הפגם בחיפוש ככל שנפל ופסילת פירוטי, רק בשלב הסופי של המשפט, במהלך ההחלטה, עת שתעמדו בפני בית המשפט מסכת הראיות כולה, וירק "הבחן הפנימי" של משקל הראיות, תוך התייחסות לדוקטרינת הפסילה הפסיכית, וחולתה על המקשה.

סוף דבר:

מכל הנימוקים המפורטים לעיל, אני>Dコーナー את טענת הנאשם כי אין להшиб לאשמה.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשפ"א, 25 ממרץ 2021, בהעדר הצדדים.